

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **J. N.**, zastoupeného JUDr. Janem Vítkem, advokátem se sídlem Prokopova 339, Písek, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 5. 2007, č. j. 10 Ca 81/2007 - 50,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým bylo zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, územního plánování, stavebního řádu a investic ze dne 16. 3. 2007, č. j. KUJCK 60/2007 OREG/2. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Písek, odboru výstavby ze dne 27. 11. 2006, č. j. Výst/395/0/2005/Bi.POOR-Rozh, kterým byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za správní delikt podle § 106 odst. 2 písm. a) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, kterého se dopustil tím, že prováděl činnosti, k nimž je třeba územní rozhodnutí, bez tohoto rozhodnutí a nebo v rozporu s ním, tj. užíval část pozemku p.č. 1522/3 v k.ú. P. v době od 11. 11. 2004 do 8. 9. 2005 jako skladovací a odstavnou plochu pro podnikatelskou činnost, aniž bylo pravomocně o takovém využití území rozhodnuto. Krajský soud řízení o žalobě zastavil podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní (dále též „s. ř. s.“), § 9 odst. 1 zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, neboť stěžovatel nezaplatil poplatek za žalobu ani v soudem dodatečně poskytnuté lhůtě.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti uplatňuje důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Krajský soud podle stěžovatele stanovil příliš krátkou lhůtu pro zaplacení soudního poplatku (pouze 3 dny), a nebylo tak možné, aby se zástupce stěžovatele, kterému byla výzva doručena, se stěžovatelem spojil a o zaplacení ho požádal. V této lhůtě rovněž nelze doložit skutečnosti, které by mohly podložit postup soudu podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích. Závěrem poukazuje na to, že ve lhůtě pro podání kasační stížnosti poplatek za žalobu zaplatil. Navrhuje tedy, aby zdejší soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil se závěrem krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Podle jeho názoru byl postup krajského soudu zcela v souladu se zákonem a žalobce měl dostatečný prostor soudní poplatek zaplatit.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. („*nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení*“); který spatřuje v tom, že mu byla stanovena k zaplacení soudního poplatku příliš krátká lhůta, navíc ve lhůtě pro podání kasační stížnosti soudní poplatek zaplatil.

Ze spisu k tomu vyplynulo, že dne 9. 5. 2007 podal stěžovatel (na základě plné moci z téhož dne zastoupený advokátem) ke krajskému soudu žalobu, na jejíž první straně uvedl, že soudní poplatek bude zaplacen k výzvě soudu. Usnesením ze dne 22. 5. 2007 byl stěžovatel prostřednictvím svého zástupce vyzván k zaplacení soudního poplatku za žalobu ve lhůtě 3 dnů ode dne doručení tohoto usnesení a zároveň byl poučen o tom, že pokud tak neučiní, bude řízení zastaveno. Uvedené usnesení bylo stěžovatelovu zástupci doručeno dne 23. 5. 2007. Vzhledem k tomu, že soudní poplatek nebyl v soudem stanovené lhůtě zaplacen, zastavil krajský soud usnesením ze dne 31. 5. 2007 řízení o stěžovatelově žalobě. Toto usnesení bylo stěžovatelovu zástupci doručeno dne 1. 6. 2007 a soudní poplatek za žalobu byl zaplacen dne 14. 6. 2007.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích vzniká poplatková povinnost v případě poplatku za řízení podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení a téhož dne je také poplatek splatný (§ 7 odst. 1 téhož zákona). Nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví, o tom účastníka ve výzvě poučí (§ 9 odst. 1 a 3 citovaného zákona). Ustanovení § 9 odst. 4 tohoto zákona pak stanoví, kdy soud pro nezaplacení poplatku řízení nezastaví, podle písm. c) je to také tehdy je-li nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by poplatník mohla vzniknout újma a poplatník ve lhůtě určené soudem ve výzvě sdělí soudu okolnosti, které toto nebezpečí osvědčují, a doloží, že bez své viny nemohl poplatek dosud zaplatit. V souladu s odst. 7 tohoto ustanovení soud, který usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku vydal, toto usnesení zruší, pokud je poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení.

Namítá-li stěžovatel, že stanovená lhůta 3 dnů k zaplacení soudního poplatku je v jeho případě příliš krátká, nemůže s ním zdejší soud souhlasit. Předně je třeba zdůraznit, že se jedná o lhůtu dodatečnou - náhradní, neboť poplatek za žalobu je splatný dnem jejího podání a stěžovatel byl tedy povinen kolkové známky v příslušné výši vylepit na podanou žalobu. Pokud tak neučinil nepostupoval v souladu se zákonem. V takovém případě je soud povinen účastníka řízení vyzvat ke splnění povinnosti a účastník má možnost napravit své opomenutí a dodatečně soudní poplatek zaplatit v soudem stanovené lhůtě, případně v určité míře i po vydání rozhodnutí o zastavení řízení. Lze souhlasit, že obecně je lhůta v trvání 3 dnů, která je stanovena ke plnění nějaké povinnosti, poměrně krátká, nikoli však v daném případě. Jednak se jedná o lhůtu náhradní, tedy lhůtu ke splnění povinnosti, k níž byl stěžovatel již dříve povinen, navíc byl stěžovatel v daném řízení zastoupen advokátem a zaplacení soudního poplatku v částce 2 000 Kč není takovou povinností, kterou by nebylo možno v této lhůtě splnit. Poukazuje-li stěžovatel na to, že v tak krátké lhůtě nebylo v silách jeho zástupce jej kontaktovat k získání peněz na soudní poplatek, případně sdělit soudu skutečnosti ve smyslu § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích, nemůže jít tato skutečnost k tíži nikoho jiného, než právě stěžovatele, neboť to byl on, kdo si tohoto zástupce k zastupování v řízení o žalobě zvolil. Jím zvolený zástupce z řad advokátů si musel být bezpochyby velice dobře vědom, že podání žaloby ve správním soudnictví je zatíženo poplatkovou povinností a že v případě nezaplacení poplatku při podání žaloby bude soudem vyzván k jeho uhrazení přímo on jakožto zástupce (podle § 42 odst. 2 s. ř. s., neboť zaplacení soudního poplatku není úkonem, který by musel stěžovatel učinit osobně, k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004-69, zveřejněn ve Sb. NSS pod č. 726/2005), a to ve lhůtě poměrně krátké. Lhůta v délce 3 dnů určená krajským soudem k zaplacení soudního poplatku za návrh k zahájení soudního řízení je totiž za situace, kdy je účastník zastoupen advokátem, zcela obvyklá. O těchto skutečnostech měl také zástupce stěžovatele informovat. Je-li totiž účastník zastoupen v řízení před soudem advokátem, lze oprávněně předpokládat, že takový účastník má v advokátovi dostatečnou právní oporu k tomu, aby si byl vědom své povinnosti zaplatit soudní poplatek již při podání žaloby i toho, že s jeho nezaplacením v soudem dodatečně stanovené lhůtě může být spojen pro něho nevídaný následek spočívající v zastavení soudního řízení. Rovněž lze očekávat, že takový účastník bude svým advokátem upozorněn na institut osvobození od soudního poplatku. Přehlédnout nelze ani výši poplatku (2000Kč), u níž lze očekávat zaplacení za klienta advokátem bez rizika, že mu tato částka nebude uhrazena, pokud s ní nepočítal v záloze a pokud se mu nepodaří se s klientem před platbou spojit.

V daném případě také zástupce stěžovatele vědět měl a mohl, jaká bude výše soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, neboť výše poplatku je přesně obsažena pod položkou 14a odst. 2 písm. a) v sazebníku poplatků (v příloze zákona o soudních poplatcích) a mohl tak stěžovatele upozornit i na možnost sdělit soudu okolnosti ve smyslu § 9 odst. 4 písm. c) uvedeného zákona. Je třeba také poukázat na to, že stěžovatel neuvedl žádnou okolnost, která by mohla nasvědčovat tomu, že by v důsledku nebezpečí z prodlení mohla stěžovateli vzniknout újma a stěžovatel bez své viny nemohl poplatek dosud zaplatit, ani v podané kasační stížnosti.

Nedůvodná je také námitka, že poplatek za žalobu byl zaplacen ve lhůtě k podání kasační stížnosti. Takový postup by mu mohl prospět v jiném řízení, než ve správním soudnictví, neboť v případě správního soudnictví je ke zrušení usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku soudem, který toto usnesení vydal, třeba, aby byl poplatek zaplacen dříve, než usnesení nabylo právní moci (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích), tj. před jeho doručením účastníkům (§ 55 odst. 5, § 54 odst. 5 s. ř. s.), což v daném případě

stěžovatel neučinil, neboť usnesení o zastavení řízení bylo oběma účastníkům doručeno 1. 6. 2007 (téhož dne také nabylo právní moci) a soudní poplatek za žalobu stěžovatel zaplatil až 14. 6. 2007.

Závěrem je vhodné poukázat na to, že stěžovatel měl v daném případě k zaplacení soudního poplatku za žalobu fakticky lhůtu více než 20 dnů (tj. ode dne 10. 5. 2007, kdy byla žaloba podána, až do dne 31. 5. 2007, který předcházel nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení), přičemž od doručení výzvy podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích se jednalo o lhůtu 8 dnů. Nejvyšší správní soud považuje takovou lhůtu k zaplacení soudního poplatku za zcela dostatečnou.

Krajský soud tak zcela v souladu se zákonem řízení o stěžovatelově kasační stížnosti podle § 47 písm. c) s. ř. s., § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích zastavil; k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2006, č. j. 1 As 27/2005 - 87, www.nssoud.cz.

Vzhledem ke všemu uvedenému shledal Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu o zastavení řízení správným a zákonným a uplatněný důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nezjistil; proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 (§ 120) s. ř. s., když stěžovatel ve věci úspěšný nebyl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. října 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu